

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•ศุกร์•ที่ 28 •ตุลาคม• 2011 เวลา 00:00 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พฤหัสบดี•ที่ 12 •มกราคม• 2012 เวลา 11:51 น.•

พม่า หรือ เมียนมาร์ หรือพม่ารันมาร์ เผ่าที่เป็นที่จึ่งเกลียดจ้งซังของเผ่าพันธุ์ที่ได้เคยถูกพวกพม่าฆ่า กดขี่ ช่มเหงน้ำใจ ทารุณกรรม มาตั้งแต่ประวัติศาสตร์ ทำให้เราต้องกล่าวถึง สองครั้งจากบทความเจ้าเจ็ดตน และบทความสาเหตุที่ก่อการจลาจลล้นได้กล่าวถึงชาวพม่า เราจึงได้รวบรวมข้อมูลดังนี้
ย้อนหลังไปสู่ศตวรรษที่ ๑๑ (อยู่ระหว่างปี ค.ศ. ๑๐๐๑ ถึง ค.ศ. ๑๑๐๐) หรือ (พ.ศ. ๑๕๔๔ ถึง พ.ศ. ๑๖๔๓) ขนชาติพม่ามาตั้งอาณาจักรได้สำเร็จ
ในสมัยของกษัตริย์อโนรธา ราว พ.ศ. ๑๕๘๗ – ๑๕๙๐ ได้สถาปนาเมืองพุกามเป็นเมืองหลวง จากนั้นได้ขยายอาณาจักรไปสู่ลุ่มน้ำอิรวดี
พม่าต้องทำสงครามรุกรานและขับไล่พวกมอญซึ่งมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์กว่า อาณาจักรพุกามได้แผ่ขยาย

และปกครองอาณาจักรสะเทิมของมอญครอบคลุมถึงแม่น้ำสะโดง (The Sitting Valley) ในเวลาเดียวกันพม่าได้รับเอาศาสนาพุทธนิกายหินยาน มาจากชนชาติมอญ
ซึ่งมีศาสนาพุทธนิกาย เจริญอยู่แล้วในขณะนั้น สาเหตุที่พม่าต้องรุกรานชนชาติอื่นเนื่องจากแผ่นดินที่ตนเองอาศัยอยู่เดิมที่เรียกว่า Dry Zone
ที่ปรากฏเป็นดินแดนของชนชาติพม่าอย่างแท้จริงนั้น
ไม่ค่อยอุดมสมบูรณ์นักเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้พม่าต้องยกกองทัพไปรุกรานชนชาติเพื่อนบ้านเพื่อปากท้องของพวกเขาเพียงคนเดียวเอง อีกทั้งลักษณะนิสัยไม่เหมือนกับชนชาติอื่น
ๆ รอบข้าง สังเกตหรือศึกษาได้จากประวัติศาสตร์ที่พม่าต้องทำสงครามอยู่เสมอ

เมืองพุกามปรากฏเป็นเมืองที่มีซากปรักหักพังประเภทเจดีย์มากที่สุดในโลก ซึ่งสร้างจากอิทธิพลของศิลปะมอญและพยู ในอดีตเมืองพุกามเป็นเมืองหลวงของพม่า
มาจนถึงสมัยศตวรรษที่ ๑๓ พวกมองโกล (มองโกเลียเคยเป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิมองโกลในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๓
ซึ่งต่อมาได้ยึดอำนาจเข้าปกครองจีนในนามของราชวงศ์หยวน
ที่ประวัติศาสตร์ของโลกได้จารึกแสนยานุภาพของนักรบเอเชียบนหลังม้าที่ครอบครองดินแดนเอเชียและยุโรปเป็นครั้งแรก) ได้ยึดเมืองพุกามได้เมื่อ พ.ศ. ๑๘๓๐ จจึง
ๆ แล้วน่าจะเป็นกองทัพของ เจงกิสข่าน วีรบุรุษแห่งมองโกล แต่ปีเกิดของเจงกิสข่าน พ.ศ. ๑๗๐๕ อายุ (๑๒๕ ปี) คงเป็นการคลาดเคลื่อนเรื่องเวลา
จากนั้นพม่าก็แตกออกเป็นสองเสียง แบ่งเป็นหลายก๊กหลายเหล่า จวบจนถึง ศตวรรษที่ ๑๖ กษัตริย์พม่าชื่อตะเบงเซเวตี้ (Tabin Shwehti – พ.ศ. ๒๐๗๔ – พ.ศ.
๒๐๙๓) และสมัยพระเจ้ามะยินหน่องหรือพระเจ้าบุเรงนอง (BayinNaung พ.ศ. ๒๐๙๓ – พ.ศ. ๒๑๒๔) ก็ได้เรืองอำนาจขึ้นมาอีก
จากนั้นมาพม่าก็มีความยิ่งใหญ่แย่งอำนาจที่เกรียงไกรเหนือชนชาติอื่นจนถึงศตวรรษที่ ๑๘ จึงมาถึงยุคชนชาติมอญ แห่งลุ่มน้ำอิรวดี
มอญได้รับชัยชนะเหนือพม่าเนื่องจากปัญหาภายในพม่าเองเรายังไม่กล่าวถึง มอญตั้งตัวเป็นอิสระแผ่ขยายอาณาเขตปกครองพม่าจนถึงแผ่นดินที่พม่าอาศัยอยู่ คือ Dry
Zone จนถึงสมัยของเซเช หรือพระเจ้าอลองพญา (Alaungpaya) ซึ่งตั้งตัวเป็นใหญ่ในอาณาจักรส่วยโบ (Shwebo Area) ซึ่งอยู่ในมณฑลชวาเกียงในปัจจุบัน
เป็นความผิดพลาดของมอญเหมือนกันที่ยกกองทัพเล็กมาปราบทำให้ปราบพระเจ้าอลองพญาไม่สำเร็จชาวพม่าที่แตกกระเจายกกันในช่วงเวลานั้นเห็นถึงผู้นำคนใหม่ที่จะ
กรีธาทัพเป็นใหญ่อีกครั้งก็รวมตัวยกให้พระเจ้าอลองพญาเป็นใหญ่กองทัพเล็กจึงกลายเป็นกองทัพใหญ่ที่น่ากลัวอีกครั้ง พระเจ้าอลองพญากรีธาทัพตีมอญได้สำเร็จ
พร้อมตั้งตัวเป็นใหญ่ระหว่างปี พ.ศ. ๒๒๙๕ – ๒๓๐๑ พม่าได้รวบรวมเอาชนชาติต่างๆ เข้าเป็นสหอาณาจักร ประวัติศาสตร์ชนชาติมอญ บันทึกไว้ว่าปี พ.ศ. ๒๓๐๐
พม่าได้ปราบปรามมอญและเผาทำลายกรุงหงสาวดี ชนิดที่ไม่ต้องการให้หลงเหลือแม้แต่ซาก มอญส่วนหนึ่งได้อพยพเข้ามาในไทย

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•ศุกร์•ที่ 28 •ตุลาคม• 2011 เวลา 00:00 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พฤหัสบดี•ที่ 12 •มกราคม• 2012 เวลา 11:51 น.•

ราชวงศ์คองหงษา ปกครองพม่าอยู่ยาวนานถึง พ.ศ. ๒๔๒๘ ได้เปลี่ยนแผ่นดินเปลี่ยนกษัตริย์หลายรัชกาล แผ่นดินตกอยู่ระหว่างกบฏ
เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เพราะอิทธิพลตะวันตกได้ย่างกรายเข้ามา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องทำสงครามกับประเทศล่าอาณานิคม เช่น อังกฤษ
กษัตริย์พม่าและขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ขาดความรู้ที่จะติดต่อกับต่างประเทศชาดผู้นำ ในระบบการทูตและการค้าขาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศในยุโรป
พม่าจึงต้องทำสงครามรบพุ่งกับอังกฤษถึง ๓ ครั้ง คือสงครามปี พ.ศ. ๒๓๘๕ - ๒๓๙๕ และครั้งสุดท้าย พ.ศ. ๒๔๒๘ สมัยพระเจ้าธีบอ (สีบ้อ หรือ สีป้อ หรือ
สีเปาะ)เป็นผลให้พม่าต้องเสียเอกราชให้แก่อังกฤษในที่สุด

ย้อนหลังสมัยพม่าเล็กทำสงครามกับมอญ มองชวไปเป็นกษัตริย์ครองเมือง มีบุตร ๒ คน พี่ชื่อมั่งตง น้องชื่อมั่งตัก เมื่อสิ้นบุญมองชวไปแล้ว ปู่คำได้ครองเมือง
บุตรมองชวไป ๒ คน จับปู่คำถอดออกจากราชการ มั่งตงขึ้นเป็นกษัตริย์ มั่งตักเป็นอุปราช ยกเมืองหลวงตั้งที่เมืองมันดาลา เมืองขึ้นทั้งหลายก็นำราชธิดามาถวาย
เกิดบุตรชาย ๒ คน พี่ชื่อมินกุน น้องชื่อมินกุนแตง คำว่า “มั่ง” นั้นแปลว่าเจ้า เป็นประเพณีของกษัตริย์พม่า
บรรดาเมืองประเทศราชทั้งหลายต้องนำธิดามาถวายถ้าเกิดบุตรกับธิดาเมืองไหน ก็ให้นำตามเมืองนั้น ๆ เพราะฉะนั้น เมืองมินกุนได้นำธิดามาถวายเกิดบุตรเป็นชาย
๒ คน ให้นำตามเมืองว่ามินกุนและมินกุนแตง เมื่อมินกุนอายุมากขึ้นอุปราช (มั่งตัก) ได้ยกบุตรสาวให้แล้ว มินกุนเลี้ยงบ่าวที่ไม่ดีไปลักของหลวงมาไว้ที่บ้านอุปราช
อุปราชได้บอกกับบุตรสาวซึ่งเป็นภรรยาของมินกุน ให้ตักเตือนมินกุนว่าอย่าให้บ่าวประพฤติอย่างนั้นอีกต่อไป มินกุนจึงเรียกน้องชายมาปรึกษาว่า เจ้าอุปราชนี้ขุนนายนัก
ของในวังหาย พระราชบิดายังไม่ว่าอะไร เจ้าอุปราชมาค้นคว้าเข็นน้ำจะตัดหัวเสีย มินกุนแตงน้องชายจึงห้ามว่า พุดดังนี้ไม่ถูก เป็นคำสำคัญ
ถ้ารู้ถึงอุปราชเรามีถึงที่ตายกันหมดหรือ มินกุนจึงเอาดาบฟันเมียตายแล้วจึงไปฆ่าอุปราชเกิดการรบกันกลางเมือง มินกุน ๒ พี่น้องพ่ายแตกหนีไปพึ่งบุญกับอังกฤษทั้ง
๒ คนพี่น้อง อังกฤษได้เลี้ยงดูให้เงินเดือนกิน แลคุ้มตัวไว้ที่เมืองอินเดีย ต่อมาน้องได้ป่วยตาย เวลานั้นมีเรือรบฝรั่งเศสมา
มินกุนได้ปลอมเป็นกุหลาบหนีจากอังกฤษลงไปในเรือรบฝรั่งเศส ไปอยู่กับฝรั่งเศสที่เมืองไซ่ง่อน มีภรรยาฝรั่งเศส และได้บุตรชาย ฝรั่งเศสให้เงินเดือนแต่ไปไหนไม่ได้
ย้อนมาที่เมืองพม่า เมื่อมินกุน ๒ พี่น้องหนีไปแล้ว เจ้ามั่งตงเป็นกษัตริย์ต่อมาจนสิ้นอายุ มีบุตรชาย ๖๐ คน คนหนึ่งชื่อเมงซาสีเปาะไปบวชเป็นพระ
ข้าราชการได้เชิญลาสิกขาออกมาเป็นกษัตริย์แล้วอภิเษกกับนางมีพารา(สุปยาลัต) ซึ่งก็เป็นบุตรของเจ้ามั่งตง แลเป็นพี่สาวเมงซาสีเปาะเอง
มีพาราเป็นต้นคิดให้จับพี่น้องฆ่าเสียหมด ยังเหลือแต่เมงซามินกุนคนเดียวที่หนีไปอยู่กับฝรั่งเศส เมงซาสีเปาะเป็นกษัตริย์ได้ไม่นานก็รบกับอังกฤษ จับได้มาทั้งหัวเมีย
อังกฤษเลยครอบครองเมืองอังวะ เมืองเจียว เมืองเชียงตุงทั้งสิ้น แต่เมงซามินกุนคนพี่หนีไปอยู่ฝรั่งเศส เวลานั้นยังอยู่ที่เมืองของฝรั่งเศสมีอายุ ๖๐ ปีเศษแล้ว
แต่เมงซามองโพแซง ซึ่งเป็นบุตรเขยอุปราชชื่อว่าเจ้ามั่งตัก ซึ่งน้องชายเจ้ามั่งตงนั้น เมงซาโพแซงนี้ มาที่แพร่ ๒ - ๓ ครั้ง
ภรรยาของเมงซาโพแซงเคยมายังคุ้มเจ้าหลวงเมืองแพร่ ภรรยาเมงซามองโพแซงนั้นได้กลับไปอยู่กับขุนโตพุดกันว่าขุนโตเป็นสามีเก่า
แล้วขุนโตออกจากเมืองแพร่จะไปเมืองนครลำปาง แต่ได้ถูกต่อต้อยตายที่ท่าข้ามห้วยแม่เมาะ ภรรยาขุนโตก็กลับมาอยู่กับเมงซาอีกครั้ง
เมงซาพาภรรยากลับไปจากมณฑลพายัพ แต่ตอนนั้นเป็นคนขัดสนแล้ว ไม่มีโอกาสกลับมาที่เมืองแพร่ตั้งแต่นั้นมา เวลานั้นเมงซาตั้งอยู่เมืองเชียงรุ่ง สิบสองปันนา
แต่เมงซามองซาได้มาอยู่เมืองแพร่ พังกิตติศัพท์เมงซาว่า กิริยาเป็นผู้ดี การประพฤติเรียบร้อย ได้พบกับบัวไหล และเจ้าบัวไหลได้พบปะพูดคุยกับเมงซาผู้นี้
ถือเป็นการสิ้นสุดของเชื้อสายเจ้าของพม่า